

[Ragnhild Andersen.]

ikke alle, så dog nogle. Jeg vil opfordre til, at man ser på disse spørgsmål, og til, at mit parti bliver repræsenteret i det udvalg, der skal behandle sagen videre.

Nina Andersen: Det ideelle eller det principielt rigtige kan ikke altid gennemføres, nemlig når de forudsætninger, der hører til, ikke opfyldes, og det er netop det, der er tilfældet her. Det ville være lykkeligt og principielt rigtigt, om der ingen indtægtsgrænser var; men dette kan ikke gennemføres, når forudsætningen, nemlig at det kun drejer sig om forskudsvis udbetaling, ikke opfyldes. Det bringer mig over til det, det ærede medlem sagde om, at det ikke drejer sig om så forfærdelig mange penge, og at de penge ikke skulle afskrække os. Ja, men der ligger andet i det end penge. Der ligger spørgsmålet om, hvorvidt den, der er fader eller moder til et barn, som den pågældende ikke har hos sig, skal føle det ansvar, det er at være fader eller moder. Det skal dog ikke være sådan, at man blot siger: det betaler det offentlige. Det synes jeg ville være meget ulykkeligt, og netop derfor har jeg den stilling, jeg har.

Jeg talte ikke om uligheden i de tilfælde, hvor den enlige moder og de, der levede i ægteskab, havde samme indtægt; jeg stillede netop de tilfælde op — og de er mange — hvor den enlige moder, hvis hun kommer op på en indtægt mellem 12 000 og 15 000 kr., har ret til forskudsvis udbetaling. Hendes indtægt ligger betydeligt højere, end indtægten gør i mange tilfælde, hvor der er to ægtefæller med måske mere end et eller to børn, og hvor familierne ingen tilskud kan få. Det er denne ulighed, jeg synes vi skal lægge mærke til.

Det ærede medlem ved jo meget godt, hvorfor det først var i foråret, der skete en nedregulering af indtægtsgrænsen, nemlig fordi denne indtægtsgrænse kun reguleres en gang om året. Hvis der havde været halvårlig regulering, ville reguleringen allerede have fundet sted sidste efterår; men

nu blev den altså først gennemført i foråret. Man kan naturligvis opstille det spørgsmål, om det er godt at have halvårlig regulering af bidraget, men kun årlig regulering af indtægtsgrænsen. Når man har det, er det tildels af tekniske årsager, men det hænder dog også, at det går den anden vej, og så har man fordel af, at der kun reguleres en gang om året. Det ærede medlem vidste dette og behøvede derfor ikke at have fremstillet det på den måde, som tilfældet var, som om det var en vilkårlig handling, der fandt sted i foråret.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Det ærede medlem fru Nina Andersen siger, at spørgsmålet drejer sig om andet og mere end penge, end udgiften. Ja, det gør det. Jeg har imidlertid indtryk af, at det spiller en stor rolle for tinget, hvad en lov som denne vil koste — det har jo også den højtærede socialminister påpeget — og derfor må man have lov at gøre opmærksom på dette, når det virkelig er billigt at gennemføre noget. I hvert fald skulle det efter bilaget til socialministeriets betænkning af 1949 være overkommeligt at afskaffe indtægtsgrænserne.

Dernæst siger det ærede medlem, at der også foreligger det problem, at fædre skal føle, hvordan det er at være fader og at have pligter. Ja, det mener jeg sandelig også de skal; jeg skal ikke være den, der tager de forsømmelige fædre, der ikke svarer deres forpligtelser, i forsvar, men jeg vil gerne spørge det ærede medlem: Synes det ærede medlem ikke, at man bør befri de enlige mødre for at have at gøre med inddrivelsen af bidraget fra fædrene? Finder det ærede medlem det rimeligt, at der til de enlige mødres bitterhed og sorg skal føjes den tort, at de skal rende til politiet og til ditten og datten for at få deres penge? Det er da meget lettere for samfundet at inddrive disse penge; samfundet har meget bedre mulighed derfor, og man ville derved række